

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Περὶ τῶν μυστηρίων τῆς Κεφαλληνίας ὑπὸ Ar. Λασκαρίτου. Κριτικαὶ ἐπιστάσεις συγγραφεῖαι ὑπὸ τοῦ Zaxurθίου Π. Χιώτου (*).

—o—

"Αρθρόν Α".

Ἐλάβομεν καὶ ἡμεῖς κατ' αὐτὰς τὸ πολυθρίζοντον βίβλιον τοῦ Κ. Λασκαρίτου εἰς τὰ μυστήρια τῆς Κεφαλληνίας οἱ ἐπιγραφόμενοι. Οἱ τίτλοι τοῦ βιβλίου «Μυστήρια» καὶ ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ γινομένοις τοῖς οἰκοῦσι τὸν ὑψηλότατον Ἐλευθερίαν, εἰς θνάτου περιπέτασμανος ἀπάγοι ἀναρχίαν καὶ γαρίεντα, δύνασθαι τὸν φριδρὸν καὶ γαρίεντα, ὅπως περικοσμήσῃ τὸ στήθη τῶν Μουσῶν μὲν τερπνὰς ἀνθοδέσμους, ἔξαρσελῶν καὶ χλοοπόρων τῆς δημοσιότητος ποιήσεις λειμώνων ἀνθοκομήσεις, μᾶς ἴδεσσος διὰ τῆς περὶ τυπώσεως ἀγρελίκης, διὰ τὸ δημοσιευόμενον σύγγραμμα ἕσσεται γάριεν καὶ κοινωφελές θεοφράστης τὸ τερπνὸν τῷ ὥφελίῳ, καὶ ὅτι ὑπὸ μὲν σκελετὸν καὶ ὄστα φαντασιώδους μύθου, ἀλλὰ μὲν σάρκας καὶ νεῦρος ἡθικῶν γαρακτήρων ἐνυπαργόντων τῷ βίῳ, ἐπιδείξει τὸ σκεῦρον τῆς κοινωνίας, διὰ δὲ πραγματικῶν περὶ τε τὴν ἀνατροπὴν, τὴν θρησκείαν καὶ πολιτείαν ὑποδειγμάτων, παρέξεται τοὺς τύπους τῆς ἡθικῆς καὶ πολιτικῆς διαπλάσεως.

Τοιούτου εἰδούς συγγραφὴν ἐν γράπται καὶ παρὰ τοὺς ἀρχαίους διὰ τοῦ Αθηναίου καὶ Ηλιοδόρου, ἀν μὴ ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ βιδίζῃ ὡς παρὰ τοῖς νεωτέροις, περιγράψει ἐξ ἐνὸς μὲν τὰς συνθείσεις, ἀς κακὴ ἔξις, εἴτε ἐκ προληψεώς, εἴτε ἐξ ἀμφθείσεις, εἴτε ἐξ ἀγνοίας ἐπέβηλος τῷ κοινωνικῷ σώματι, οὐκὶ ἔγκλαντες τὴν πορείαν του ἀρ' ἔτερον δὲ ἐπιγένει εἴσοδον βάλσαμον, δό ορθός τε λόγος καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἐντολὴ μετὰ σοροῦ νόμου ἐπιτίθενται αὐτῷ, καὶ ιέσαντες ὁρθοποδοῦσι. Διαδίδουσα δὲ αὐτῷ οὕτω τὴν ἀλτήσιαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, μορφόνει γαρακτήρας, διαγέμεναι τὴν ἐπρελυμένην, προτίθεται ὁ δόν νέαν ἀλτήτη, ἀγουσταν πόδες τὴν ἡθικότητα, ἐπισπεύδουσαν πόδες τὰ σύμφορα τῷ λογικῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἀποτερματιζομένην εἰς τὸν αἰσιότητα, δύναο ὁ κόσμος οὐχὶ πλέον ὁδόντη, λέπη ἡ ταλαιπωρία τραίνεται, ἀλλὰ σκετεῖς, γκράχ, ἀνάπαυσις καὶ προπαρασκευὴ ἐπ' αἰσιόντα μακριώτεται, ἢ πρωδούσται τὸ ἔξογότερον τῶν πλασμάτων τῆς γῆς παρὰ τοῦ οὐρανίου πλαστούργον.

Καὶ διότι ὁ ἀνθρώπος μυρία καὶ παντοῖς προκόμματα συναντᾷ κατά τὸν βίον ἐνθεν μὲν ἐγκρι-

μνοι ἀτυχίῶν, ἐνθεν δὲ γάρματα ἀναπορεύετων περιπετειῶν καταπονοῦσι τὴν ζωήν. Ορμαρύτως δὲ αἴθιγγοντος εἰς τὸ φαινόμενον καλὸν, σπεύδει ν' ἀπορεῖται τὸν παραστάμενον κλινόντων τὸν ἀτυχημάτων. Παντοῖς λοιπὸν μέτα, μυριότροπα ἔργα δικυοεῖται, σχεδιάζει καὶ πρέπει δύως διατάξεις. Λλλ' ὡς μὲν ἡ κλίσις σηματίζεται μετὰ τῶν αἰσθησῶν, καὶ αὖτις μετὰ ἀπατηλῶν εὐαρεστήσεων, ἡ καρδία ἀγκατά μὲν ταῖς τοῖς ἐν ἐκείναις ὑποκρυπτούμενος κινδύνοις. Αἴρεται δέ τοῦ πάθους, μεθί ἐν φιλοδονίᾳ, ἔξαρση! γεται τὸ κένδρος ἐν ἔκπατῇ διὰ τῆς βλάβης τοῦ πληπίου. Απ' ἐναντίκας ἀνατρέψη, θρησκεία καὶ πολιτεία δημογονίσαι τὴν κλίσιν εἰς τὴν διέκρισιν τῶν σληνίων εὐαρεστήσεων, ἀθίζονται τὸν ἀνθρώπου παιδιόθεν εἰς τὸ ἄγκαρον καὶ ὑγρά, τῶν αἰσθημάτων τῆς ψυχῆς. Διὸ ὑπακούει οὗτος εἰς τὰς φιανάς της; συνειδήσεως, ἐκπληροῖ τὰ πρὸς ὀρέλεικαν ἐκυπετεῖ καὶ τοῦ πληπίου καθίστανται καὶ πάσι πρᾶξις αὐτοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ γαρακτηρίζεται διὰ συνέσεως καὶ γραπτότυτος.

Δύο τρόποι λοιπὸν, δύο φύσεις φροτῶν ταυτογράφων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀναρρύουνται. Οἱ μὲν κακότυποι ὑπερπλευνάζει ὀπημέρης ταῖς βλάβηις, καὶ φοβεράς μὲν καθίστανται τοῖς προσεγγίζουσιν, ἀλλὰ μῆτος καὶ ἀπέγριθεν παρ' αὐτῶν προσκτάται. Οἱ δὲ δόθις πεπάτα τὸν δραματοποιὸν Εύριποδην.

Ἐσθλὸς σαρὲς αἰεί·

Τροφαι θ' αἱ παιδευόμεναι

Μεγάλα φέρονται εἰς φρεσάρ·

Τότε γάρ αἰδεῖσθαι σοριαν

Τὴν τ' ἵξαλαίσσουσαν ἔχει·

Χάρις ἐπὶ γράμμας ἔφορεν

Τὸ δέον, ἔρθα δόξα φέρει.

Κλέος ἀγύρατον βιοταῖ.

Οἱ ἡθοποιὸι δὲ οὖν συγγραφεῖς σκοπεύων νὰ ἐλθεῖσι δουλεύματα συνθείσεις καὶ ἔργα τῶν δύο ἀντικειμένων τούτων φύσεων, καὶ διὰ ἐπινοητικοῦ μύθου δραματουργήτη τοὺς γαρακτήρας αὐτῶν, ὅπως ζωηρότερον παραστήσεται τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν, εἰσέργεται εἰς τὰ ἀδυτα τοῦ βίου, ἀνακλύονται δεικταὶ κακὰ ταυταινοῦτοι ἐν σκοτίᾳ καὶ ἐν παρεκκίστῳ, ἡ ἀγκατά ἐργάζονται ὑπὸ τὴν σεμνὴν πέπλον τῆς αἰδοῦς καὶ ταπεινοφροσύνης. Θεωρεῖται δὲ διαθέσεις καὶ πράξεις ἐκάστους ἐρευνᾶ καὶ ἐξετάζει ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ἀτόμων παρακτηρεῖ μὲν φιλόσοφον δημητρίαν τὴν μίαν ἡ τὴν ἀλληλήν ἀγαπήν τοῦ πολιτείας, ἐκείνην ἡ ταύτην τὴν βιωφελήν διατροπὸν παρείσκει τοῦ ἰδιώτου, τοῦ δημοσίου, τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ βιγνήσου καὶ παχτός ἐν γάνει μέγα καὶ μικρὸν πρόσωπον ἐν τῇ κοινωνίᾳ φέροντος. Πάλια διαγνωγὴν αὐτῶν ἐκμελεστᾶ, ἐκτιμᾷ, σταθμίζει ἀκαλούθως ἐκ τούτων συλλαμβάνει τοὺς γαρακτήρας, οὓς βούλεται νὰ συγκατίσῃ. Λίδων δὲ διαθετεῖται τὸν ιδιώτην, τὸν δημοσίον, τὸν ἀνθρώπον, τὸν βιγνήσον, τὸν παχτόν εἰς τὰς ιδέας του, εἰς τὰς

(*) Οι αντιγραφές τῆς Φιλοκριτικῆς ταύτες, καθηγούται ἡ τῆς Ἑλληνικῆς ἡ Σακούνη, ἤγινετο πρὸ πολλοῦ ἡδη γνωστὸς ἐνεκτῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ ἀρχῶν, καὶ μάλιστα τοῦ πρὸ Σακούνη συγγράμματός του, καὶ τῆς μεταρρύσεως τῆς περὶ γλώσσης διεξαγόρευτης τοῦ Κ. Α. Μουστούδου.

κρίσεις, εἰς τὰς ἐννοίας του, θρησκευμάτων ὑπὸ ζεστῶν καὶ διδασκαλιῶν βιόλεται αὐτος νὰ διδάξῃ μίκην ἁνότηταν τὰς ιδεώτερας πράξεις ἐκάστου. Καὶ καὶ θίολογήτη τὰ καθίκοντα τοῖς συμπατριώταις διακρίνων εἶτα τί τὸ ἀληθὺς ἢ τὸ ψευδὲς, τί τὸ ὠφέλιμον ἢ βλαπτικὸν, θέλεινά τὸν πραγματικὸν κατάστασιν τῆς κοινωνίας ἐν ᾧ ζῇ, εκθέτει τὰ οκκλήτης, παριστᾶ τὰ ἀγκύλα της. Οὗτος οὖν ἔξεπεται διὰ τῆς συγγένειας ἢ ἀποστολὴς ἀπὸ τὸ φαῦλον καὶ απαίσιον, κινεῖται ὁ ἕχως πρὸς τὸ ἑσθίον καὶ βιωτόλες. Καὶ τοιοῦτον ὑπόδειγμα συγγένειας ἐπρόσφερον εἰς τὸν περιστημένον κόσμον διὰ τῶν μητρικῶν Παρασίων καὶ Λογδίου αἱ διαβήτοις. Σue καὶ Τρόλογκ καὶ πρότερον αἴτων Ἀλέξανδρος ὁ Μαντάνης διὰ τοῦ ἀξιεπαίνου μαθητορίου τος εἰς Μελλόνυματοι, οἱ περιγράψας κακοθεούλιας καὶ κακαγρίτεις δύνασταιντων φευγόντων, προσήντει καὶ γρητότερτις ἀντιπαραγγελσιμένην ὑπὸ φιλαγαρίων ἴσωμένων καὶ ὀψελιμων πολιτῶν ἐπὶ τοῦ παρελθόντος.

Διὸ ἐνήμεροι γεγονότας ἐν ταῖς τοιούτου εἰδίους συγ-
γέχομεν, καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῶν μηνθέντες, ἐνοικίσα-
μεν διὰ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ β. Β. Λιλίου τοῦ Κ. Λαζαρά-
τσο, ὁρίσαν συμπλεκτὴν διάταξιν μῆθην καὶ σκοπὸν, ὡς
εἰς ἔκτινα γένεσιν ἀντίγειαν, καὶ ἐάν, μὴ μεγαλο-
πρεπεῖς καὶ πλούσιοι δώρους βιωρέλεις Φοδόλφους, ἢ
γριστικινωτάτους ζηλωτὰς ἐπί ἀγριθεργίας καρδι-
ναλίους Φριδερίκους ἢ φαντοσίους διδακτικῶν, ἢ
διηγόντας Φοδρίκους, ἢ ρυπαροὺς θήτας
καὶ ἀπογειροβίους, τούλαχιστον ἑθέλκυν περιεργα-
θῇ ἴδιωτεύοντας ἢ δημοσίους, μηχοῖς μὲν τὸ με-
γαλεῖον, ἀλλ' ἐνθέρμους ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν ἐλαττω-
μάτων, ζηλωτὰς τοῦ Οργανωτικοῦ καὶ πολιτικοῦ
καὶ ιδιωτικοῦ καθίκεντος. Βεβήλως ἐν μικραῖς κοι-
νωνίαις, μικροῖς καὶ οἱ γχρακτήρες τῶν αἰτόμων, καὶ
ἀσθενεῖς οἱ ἐπιγειρθέσις, ὡς ἀσθενῆ καὶ τὰ μέτα,
ἀλλ' ἀπανταχ ἀπερκοῦντα ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν δεινῶν,
ἐπὶ δικασίᾳ ἐκ τῶν κινδύνων τῆς μικροπολιτείας.
Καὶ τοιούτους γχρακτήρας καὶ τοιαύτας ἰδέας καὶ
ὅμοίας τυγχανούσις καὶ ἔξεις καὶ συνθείας ἀρρονοῦμεν
ὅτι θέλομεν εἶμεν. Ἀλλ' οὐδεὶς μῆθης, οὐδεμία διδύσ-
ται, οὐδεμία παράστασις ἀντιμέτων κοινωνικῶν γχ-
ρακτήρων ἐτοίμας ἐγγαγγούμενων περὶ τὸ ἐπιθήμην ἢ τὸ
φαῦλον τῆς Κερατληγυιακῆς οἰκογενείας, ἐν κρυπτῷ
τεκταινόντων κακοδινούλιας, ἢ ἀλλιώς ἐκ τῶν φανε-
ρῶν σύντιπραττόντων δι' ἐκρίζωτιν τῆς κακοτροφίας,
ἀπαλλαγὴν τῆς διαφύσιοῦ, μεταχρονίην τῆς κακο-
θείας, οὐθὲν πολιτείην, γριστικινὴν διαγωγὴν πρὸς
τανά σκοπὸν αὐτῶν, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐνότητα
περιέγοντα τὰς μερικὰς ὑποθέσεις, καὶ ἐν ἀντικεί-
μενον ἀρροφῶντα καὶ δραματουργοῦντα, δι' οὗ ἐπι-
φυτεῖται ἐπὶ τέλους ἡ καταστροφὴ τῶν κακῶν ἔξειν
καὶ ὁ θείακινος τῆς ἀρετῆς.
Ἐπομένης θέστρον, καρύτται παράστασιν ὡς συγγρα-
φεῖς διὰ τῆς ἀγγελίας καὶ ἐπιγραφῆς ἀλλ' οὐδὲν
πρόσωπον ἔπι τῆς σκηνῆς του ἀναθισθῆσαι, οὐδεμίαν
πρᾶξιν ἐκθέτει. Λύτος ἀρ' ἔχωτοι μονῳδεῖ καὶ δι-
δάσκαιοι οὐγλὶ ἀποκρύπτους, ἀγριώστους, μυστηριώδεις
ἀρετῆς καὶ κακίας, ἀλλὰ τετριμμένας, γνωστὰς καὶ
κοινάς, οὐ μόνον ἐν τῇ Ἐπτανήσῳ, ἀλλὰ καὶ τῇ
λοιπῇ Ἑλλάδι, ἔξεις καὶ συνθείας, αἵ τινας
ταῖς ὡς βραχιάροις, ὡς αθρυμίτοις, ὡς ὀπισθοδρομ-
ικαῖς τῇ πατρίδι αὐτοῦ Κερατληγυίᾳ. Καὶ διὸ θεμα-
τὸν ἡμῖν, εἰ καὶ ξένοι καὶ ἀλλοδαποί τῆς Κερατλη-
γυίας, ἀλλὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐθνισμοῦ καὶ πολιτείας
καὶ θρησκευτικοῦ συνδέσμου νὰ ἐπιστήσωμεν τὸν
προσογήν μηκεῖτον ἐπὶ τῶν λεγομένων καὶ σταθμίσωμεν
τὰς διδασκαλίας του.

Ως δὲ ἡ τιγρέρατὴ οὐδόλως παριστᾷ γραστοῖς
γχρακτήρας μετὰ τῶν φαυλοτήτων, ὡς ἔδει, ἐνορ-
σάριν μὴ ἐλλείπωσι πάντῃ ἐκ τῆς Κερατληγυιακῆς
κοινωνίας ἄτομα, ὃν ἔργα καὶ πράξεις παρέξουνται
εἰς τὸν συγγραφέα τῶν μυστηρίων τρόπους καὶ ἕτη
διεγέροντα τὴν φιλοτιμίαν τῶν συρπολιτῶν εἰς ἀ-
ποκτάστασιν συνετοῦς διαγωγῆς, ὅρθης πολιτείας,
γριστικινῆς ἀγριθεργίας. Ἀλλ' ἀδυνατοῦμεν νὰ
ἐκλέξωμεν τοιοῦτο καὶ πιστεύσωμεν εἰς αὐτόν. Ὁ-
λήγας δόρας μόνον διατρέψαντες κατά πάροδον ἐν
Κερατληγυίᾳ, καὶ μὴ κακοῦν λαζόντες νὰ συστή-
θωμεν μετὰ τῶν ἐγκατείκων, ἵνα ἐκ τοῦ πρόσεγγυς
γνωρίσωμεν τὰς κλίσεις καὶ διαθέσεις αὐτῶν, διεν
εἴρεσθαι ἐν καταστάσει νὰ διακρίνωμεν τὸν ἀλτ-
θείαν. Ἀλλ' ὅσουν ἀν ξένοι καὶ ἀπειτοι ὄμεν, καὶ
μικράν οἰκισμέν, ἀμυνισθλούμεν ὃν μὴ ὑπάρχωσι
πρὸς τοὺς φαυλοτήτους δραγούντας καὶ γριστόντις,
περὶ τοὺς κατταγρωμένους κληρικοὺς τὰ δσια, καὶ

Ἐν τοῖς μεγάλοις κερακοίς μένον διαπομπα- ἐνάρεστοι ζηλωταὶ καὶ ἀπέλυροιντες τὰ τῆς εὐθε-
τεύεσται ὁ Κ. Λασκαράτος πῶς κακίς γρῶνται ἐν θείαις καὶ τοῦ βαθύου τῶν λαθήκωντα, πρὸς τοὺς φί-
Κερακληνίς οἰκογένεια, Θρησκείς καὶ πολιτεία· λοκερδεῖς καὶ απατηλοὺς ιδιότητας ἀφιλοκερδεῖς καὶ
ἄλλοι ἄνευ τινὸς ἐρεύνης ή ἀνακαλύψεως τῆς ἀλη- εἰλικρινεῖς πολῖται. Ἡ κοινωνίχ τῆς Κερακληνίς
θαῦς αἰτίας ἔξι ής παραγγεται ἡ φρινομένη στρε- ὅσον μηρά καὶ ἀν ὑποτεθῆ, ὅσον καὶ αἱ καταγρή-
βησις τοῦ ὄρθοῦ καὶ τοῦ χρυσίου ὑπὸ τοῦ ἀ- σεις ή κακοὶ ἔξεις δύνανται νὰ διεγέρωσιν ἐπ' αἰ-
σόδου. Δι' ἕτερη μόνον τροχόν, θρονοκάτων, διο- τῆς μὲνον, πρέπει ἔξι ἀπαγντος νὰ ἔχῃ τοὺς ζηλω-

Ως δὲ ἡ τηγγυράση οὐδόλως παρεστᾶ χριστούς
γαρακτήρας μετὰ τῶν φαυλοθίων, ὃς ἔδει, ἐνορί-
σαμεν μὴ ἐλλείπωσι πάντῃ ἐκ τῆς Κεραλληνικῆς
κοινωνίας ἀτομικ, ὃν ἔργα καὶ πράξεις παρέξουσαι
εἰς τὸν συγγραφέοντα φύτευσθαι τρόπους καὶ γῆπ
διεγέρεινται τὴν φιλοτιμίαν τῶν συμπολιτῶν εἰς ἀ-
ποκτάστασιν συνετοῦς διαγωγῆς, δρθῆς πολιτείας,
τὸ γριαστικοῦς ἀγριθεοργίας. 'Αλλ' ἀδυνατοῦμεν νὰ
ἐγκάρδωμεν τοιοῦτο καὶ πιστεύσωμεν εἰς αὐτόν. 'Ο-
λίγας ὥρας μόνον διατρέψαντες κατὰ πάροδον ἐν
Κεραλληνίᾳ, καὶ μὴ καιρὸν λαβόντες νὰ συγχει-
θῶμεν μετὰ τῶν Ἑγγατοίκων, ἵνα ἐκ τοῦ πρόσεγγος
γνωρίσωμεν τὰς κλίσεις καὶ διαθέσεις αὐτῶν, δὲν
εἴρειν ἐν καταστάσει νὰ διακρίνωμεν τίνα ἀλή-
θειαν. 'Αλλ' ὅσον ἀν ξένοι καὶ ἀπογετοι ψύμεν, καὶ
μηκράν οἰκιώμεν, ὀμητεῖτλούμεν ἀν μὴ ὑπάρχωσε
πρὸς τοὺς φαυλοθίους ἀργούστας καὶ γρεπτόνιοι,
πρὸς τοὺς καταχρωμένους κληρούχους τὰ δστι, καὶ

τὰς καὶ προσγωγοὺς τοῦ κοινωνικοῦ ἀγαθοῦ, τοὺς τῆς προχυρατείας, ἵνα ἴδομεν τὰς ἀργὰς καὶ δι-
ποδειγματίζοντας τὴν χριστιανικὴν προστητικὴν δικαιοπραγίαν.

Τέκνη τῆς Ἑλλάδος οἱ Κεραλλήνες, ἐν τῇ κο-
λυφεῖθρᾳ τῆς ὁρθοδοξίας βραπτισθέντες, βαρεύρου-
τυραννίας ἀπαλλαγέντες, καὶ εἰς ἔργα ἔθνους με-
γαλείου ἐριλοτιμήθησαν, καὶ τὴν ὁρθοδοξὸν ἐκκλη-
σίαν διεύκλεσαν ἱερῷμάνιον περιεκόσμησαν, καὶ εἰς
τὴν ὄφελειαν τῆς πατριόδος συνειργάσθησαν, καὶ τὰ
τρόπαια ἐν Πλατανίᾳ, Κρήτῃ, Ηάραις, Ἐλιδί-
καὶ Λάζαροῦ πέρη τῆς ἔθνους εὐημερίας μαρτυροῦσι,
καὶ ὄνδρων περιόδος ἀποθεωσάντων καὶ Ζώντων
συμπολιτῶν αὐτῶν ἐπὶ ἀριλοκερδείᾳ καὶ χρηστῷ
καὶ ἐντίμῳ ἰδιωτικῷ καὶ δημοσίῳ βίῳ τὴν πα-
τρίδα των εὐκλεῖδουσιν. Οἱ δὲ συγγραφεῖς Λασικ-
ράτος θεωρῶν τοὺς χρηστοὺς τοιούτους πολιτῶν
γαρακτῆρας, καὶ ἀντιγράφων, ὡς εἰλε νὰ παρα-
στήσῃ ἐν τῷ συγγράμματι, καὶ οὐχὶ ἐκ μιᾶς μόνης
ὅψεως τὸ κακὸν μόνον καὶ σετηπός τῆς κοινωνίας του
νὰ ἐκδηλώσῃ, καὶ τὸ βιωτέλες καὶ τὸ γραπτὸν ἢ
θος αὐτοῖς νὰ συνεπαγάγῃ, νὰ εἰκονίσῃ τὴν ἀθικήν,
πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν κατάστασιν τῆς πατρι-
δος του, καὶ ὥραιον, τερπνόν τε καὶ γρήπτου τὸ
θέατρον αὐτοῦ καὶ δραματικώτατον νὰ καταστήσῃ.
Οὔτως ὁ καλὸς ιατρὸς δὲν εἶναι ὁ ἀνακαλύπτων
μόνον τὴν πληγὴν τοῦ πάτροντος, καὶ ἀνοίγων ἐπὶ
τὸ μᾶλλον αὐτὴν, ἵνα αἰσθάνηται τοὺς πόνους της
πλειονὸς νοσηλῶν, ἀλλ' ὁ ἐπιθέτων καὶ τὸ φέρμικ-
νον, ὁ διαχειριζόμενος τὴν θεραπείαν, ὁ τέμνων καὶ
ἀρχιρῶν τὸ διεφθαρμένον, καὶ προσγων τὸ σῶον
καὶ ὑγίες.

Ἐξ ἄλλου μέρους ὁ βάναυσος καὶ γελοῖος τοῦ
Λασικράτου τὴν φράσιν διασυρμὸς ἐπὶ τῶν δοίων
καὶ ἱερῶν, ἔλκεται τὴν περιφρόνησιν κατὰ τοῦ
ἰδίου γλευπτῶντος, καὶ αἰδεμένιν διάρθωτιν ἐπάγει
πρὸς τὸν καταχρώμενον. Ἔνθη ἐξ ἐνδοῦ μὲν διεγέ-
ρει καὶ ἔκπληροῦντος τὰ καθίκοντα, ατρεῖ
ἄρτι ἔτέρου καὶ ἐπίμονον καθιστᾶ εἰς τὴν κακὴν
ἔξιν τὸν ἔξελεγγόμενον ὡς βλεπουρὸν καὶ ἀπαίσιον
διὰ τὴν κακὴν χρῆσιν τοῦ καθίκοντος. Οὐδέποτε
ὁ κοιρωμέτασες ἢ ἄλλως πιος διασέβας τὸ ἐλάττωμα
διὰ βαναυσολογίας καὶ γλεύνες ἐδιέρθυσε τὸν κα-
κότροπον, ἢ ὑπεκίγνησεν εἰς τὴν ὁρθοδουλίαν τὸν
εὑδιάθετον. Καὶ ἐν τῇ τοικύτῃ ἀστογίᾳ περιέπεσεν
ὁ Λασικράτος διδάσκων τὰς θικοπραγίας του. Διδα-
σκαλία περὶ ἀγνῶν ἀγίων καὶ βιωσέλων καθηκόντων,
ἀπαιτεῖ προσήκοντα σεμνοπρεπῆ γαρακτῆρα λόγου,
εἴσγρυμον καὶ σπουδαίην διάθεσιν φράσεων, καλλι-
μον τοῦραρὸν καὶ ὅξιν ἐν τῇ συγγραφῇ, ἔνθι ως ἀ-
ξιοσεβάττῳ καὶ ασθερῷ δικαστηρίῳ ἀν ἔξελέγγη-
ται τὸ ἐλάττωμα, καταδικάζεται ἢ κακίς περὶ
φιλοσόφους καὶ φιλοδικίου δικαστοῦ, ὅπως ἀν-
φανῇ ἐν πλήρει πομπῇ βασιλείσσει τῆς κοινωνίας
ἡ ἀρετή.

Καὶ τοσαῦτα πέρι τοῦ εἰδούς καὶ τοῦ πρόπου
τῆς συγγραφῆς τῶν μυστηρίων τῆς Κεραλλήνης.
Προβούμεν δὲ καὶ εἰς τὰ καθέκεστα τῶν κερκαλιών

τῆς προχυρατείας, ἵνα ἴδομεν τὰς ἀργὰς καὶ δι-
δικαιοπραγίας τοῦ θεολόγου Λασικράτου.

(Ἀκολουθεῖ .)

ΕΝΔΥΜΑ ΤΟΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ.

—ooo—

Τὸ ἔνδυμα τὸ ὅποῖον παριστάνει ἡ παρα-
χειμένη εἰκὼν δὲν φέρουσι μόναι αἱ γυναικεῖς
τῆς Υδρας, ἀλλὰ καὶ τῶν Σπετσῶν, καὶ
τῆς Τριπονίδος, καὶ τοῦ Πόρου· ἐπειδὴ δὲ
μεγαλητέρα ἡ νῆστος Υδρα, διὰ τοῦτο ἐπε-
κράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ὀνομάζεται οὐδραικόν.

Υδρα.

Ἡ Πανδώρα οἱ σιτηρογέταια δι' ἀπεικο-
νισμάτων πολλὰ πολλῶν Ἑλληνικῶν τόπων
ἀπαρχαιωθέντα ἐνδύματα, κατατάσσει μεταξὺ^{τούτων} καὶ τὸ οὐραϊκόν, φοβουμένη μή καὶ
αὐτὸς ἔξαλειφθῇ, γάρις εἰς τὸν γεωτερισμόν.